

Arrest

nr. 149 401 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 7 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij deze bepaling in de uiteenzetting van haar middel slechts citeert, maar niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing dit artikel zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Voorts geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het betoog van de verzoekende partij omtrent de identiteitsdocumenten is niet dienstig, daar dit geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft immers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die onontvankelijk verklaard wordt, daar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 22 september 2014 vastgesteld heeft dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht werd, wordt geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit rapporten blijkt dat er geen adequate omkadering is voor mentale ziektes en citeert uit een ongedateerd rapport van de WHO, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee voorbij gaat aan de motieven van het advies van 22 september 2014. In voormeld advies wordt uitdrukkelijk gesteld dat: “Bij betrokkene werd een allergie van de huid vastgesteld, met eczeem, astma, en een oogproblematiek. Het hoofdprobleem is echter een lichte mentale handicap met verlaagd IQ van 53. Deze toestand is echter stabiel en onveranderlijk. Er waren geen recente hospitalisaties noch acute opstoten of complicaties. De toestand evolueert in chronische modus. Mogelijke verwikkelingen in de toekomst zijn volledig speculatief en hypothetisch, en werden niet door concrete beschermingsmaatregelen bevestigd.” Deze concrete motieven worden op generlei weerlegt door de verzoekende partij.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar de feiten die aan de grondslag liggen van het voorgehouden trauma. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat de medische beoordeling zoals weergegeven in het advies van 22 september 2014 in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij geeft hiermee enkel aan het oneens te zijn met de medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, maar toont hiermee niet aan dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische aandoening, op basis van de voorgelegde medische stukken, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Het louter betoog dat teruggaan naar de plaats van het ontstaan van het trauma de schade enkel kan verergeren, kan in casu voorts de medische appreciatie niet weerleggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt dan ook niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is

onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel, zo al ontvankelijk, lijkt ongegrond."

2.3. Verzoekende partij richt op 10 april 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2015 staat het volgende vermeld: *"De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te volharden in haar beroep en verklaart zich niet akkoord met de bestreden beslissing en de beschikking. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en naar haar nota."*

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 10 april 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting louter volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Haar betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de beschikking.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS